

Arrest

nr. 82 232 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor de staatssecretaris van 20 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 3 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 23 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 24 september 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 29 oktober 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (hierna verkort de Raad). Voormelde beroepen werden door de Raad verworpen bij arresten nr. 57 010 en nr. 57 011 van 28 februari 2011.

Op 27 juli 2011 verleende de ambtenaar-geneesheer een advies aangaande de medische situatie van verzoekers.

Op 1 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, waarop de voormelde beslissing van 1 augustus 2011, op 4 oktober 2011 werd ingetrokken. Bij arresten nrs. 71 595 en 71 600 van 9 december 2011 werd de afstand van het geding door de Raad vastgesteld.

Op 10 januari 2012 verleende de ambtenaar-geneesheer een tweede advies aangaande de medische situatie van verzoekers.

Op 20 februari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23/07/2010 werd ingediend door:

M., H. (R.R.: (...))

M., L. (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te B. op (...) 1957

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24/09/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden: De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de arts-adviseur (zie bijgevoegde gesloten omslag dd. 10/01/2012) dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van herkomst, met name Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan reizen en uit de beschikbare medische gegevens blijkt niet dat er een medische noodzaak is tot mantelzorg. Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010/11) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun re-integratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen. Betrokkene legt bovendien geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit

gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt betrokkene echtgenote kan zij ook haar steentje hiertoe bijdragen. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens hun asielaanvraag dat ze \$10.000 hebben betaald aan een familievriend voor hun reis naar België. Dit duidt toch op enige financiële draagkracht.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), *juncto* artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter staving van het middel voeren verzoekers aan hetgeen volgt:

"Dat op 23 juli 2010 overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vertogers een verzoek indienden strekkende tot regularisatie van hun precaire administratieve verblijfstoestand; Overwegende dat bij dit verzoekschrift het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd zoals dit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 24 januari 2011;

Dat het verzoek op datum van 24 september 2010 door de verwerende partij ontvankelijk werd verklaard;

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar in zijn beslissing meent te moeten besluiten tot ongegrondheid van het regularisatieverzoek, beslissing als volgt gemotiveerd:

(...)

Dat de verwerende partij vervolgens beslist als volgt:

(...)

Overwegende dat de ambtenaar dossierbehandelaar op advies van de adviserende geneesheer stelt dat op zich de aandoening waaraan eerste vertogers lijdt weliswaar kan worden beschouwd als zijnde een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien hij niet adequaat zou worden behandeld maar geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling daar waar deze behandeling beschikbaar zou zijn in Armenië;

Overwegende dat vervolgens de ambtenaar dossierbehandelaar antwoordend op de vraag naar toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van vertogers zijnde Armenië vervolgens refereert naar het advies van de arts-attaché dat gaat als volgt:

(...)

Overwegende dat uit het advies van de arts-attaché louter blijkt dat de medicijnen verkrijgbaar zouden zijn in Armenië wat totaal iets anders is dan de toegankelijkheid van de medische zorgen en de toegankelijkheid voor de behandeling en opvolging voor de aandoening waaraan vertogers lijdt;

Overwegende dat vervolgens de ambtenaar-dossierbehandelaar antwoordend op de vraag naar toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van vertogers, zijnde Armenië, vervolgens een redenering ontwikkelt waarbij hij verwijst naar het Caritas International Country Sheet en naar een theoretische uiteenzetting over de ziekenzorg in Armenië;

Overwegende dat de dossierbehandelaar evenwel slechts het Caritas International Country Sheet gedeeltelijk citeert;

Overwegende dat uit de motivering duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door de officiële uitleg van de Armeense overheid aangaande haar beleid en ziekenzorg;

Overwegende dat het louter overnemen van een beleid an sich op geen enkele wijze inzage geeft in de toegankelijkheid van de gezondheidszorg zelve;

Overwegende dat indien de verwerende partij verijst naar een internationaal rapport van 2010 zoals dat van Caritas International de ambtenaar-dossierbehandelaar zich niet moet beperken tot de stukken die in zijn kraam passen maar dat het integrale rapport dient te worden gelezen;

Overwegende dat uit het volledige rapport van Caritas gevoegd door vertogers bij onderhavige procedure duidelijk blijkt dat de toegankelijkheid tot de ziekenzorg in Armenië voor vertogers helemaal niet evident is, bovendien grondige nalezing van de bestreden beslissing aanwijst dat vertogers uitgesloten zijn van deze ziekenzorg;

Overwegende dat de dossierbemiddelaar aangeeft dat de medische zorgen gratis zouden zijn op voorschrift van een huisarts, dat er in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, maar dat de zorgen gratis zouden zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen;

Overwegende dat de dossierbehandelaar eveneens aangeeft dat de aandoening van eerste vertoger weliswaar opgenomen staat op de lijst voor gratis zorgen maar nergens wordt aangegeven dat deze zorgen ook daadwerkelijk gratis worden geboden in Armenië;

Overwegende dat in zijn beslissing de dossierbehandelaar terugplooit naar het rapport van Caritas Country Sheet Armenia. januari 2010, waar op pagina 123 zou worden aangegeven dat medische hulp gratis is, dat desbetreffend vertogers opmerken dat inderdaad op pagina 123 van dit rapport verwezen wordt naar bepaalde verstrekkingen die gratis zouden worden verleend maar dat deze verstrekkingen alleen worden verleend aan bepaalde wel gedefinieerde groepen van sociaal zwakkeren, zo onder meer personen ingeschreven in het armoedeplan, gehandicapten, oud-militairen en kinderen beneden de 18 jaar;

Overwegende dat voor het overige er een zogenaamde flat rate bestaat maar deze is beperkt tot ziekenhuizen in Jerevan en dan nog onderworpen aan tal van uitzonderingen zodat meestal alle andere medische verstrekkingen ten volle te betalen blijven;

Overwegende dat het Caritas rapport een lijst van prijzen voor verstrekking geeft dewelke officiële prijzen betreffen;"

Dat het rapport aangeeft dat de gezondheidszorg in Armenië nog steeds te lijden heeft onder zogenaamde steekpenningen en informele betalingen;

Overwegende dat tenslotte wordt aangegeven in dit rapport dat er weliswaar geen sprake is van discriminatie op etnische, religieuze gronden maar dat er wel sprake is van discriminatie op grond van het al dan niet in staat zijn om te betalen voor medische diensten;"

Overwegende dat het rapport van Caritas op pagina 129 meest letterlijk stelt dat:

(...)

Overwegende dat de behandelende ambtenaar geenszins heeft nagekeken of vertogers zouden behoren tot één van de groepen dewelke überhaupt gerechtigd zouden zijn tot gratis medische hulp, anderzijds niet heeft nagekeken of de medische hulp dewelke vertogers zouden moeten krijgen voor hun toegankelijk zouden zijn én betaalbaar;

Overwegende dat de beslissing van de dossierbehandelaar dan ook werd genomen in strijd met artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de gezondheidszorg dewelke vertogers in Armenië behoeven nauwelijks toegankelijk is, in ieder geval voor hen niet betaalbaar zodat ze worden uitgesloten van adequate medische zorg wat een reëel risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling;

Overwegende dat artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook de materiële motiveringsplicht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 alsook artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 werden geschonden, reden waarom met onderhavig verzoekschrift vertogers annulatieberoep indienen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Overwegende dat in schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bovendien de beslissing werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht werd genomen en dient te worden vernietigd;

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Dat het eerste middel ernstig is;"

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: *“Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat *“de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.”* (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.).

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 *“inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”*. De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen “subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...”, voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidig beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers' bewering dat de verwerende partij geen echt onderzoek heeft gedaan naar het feit of de nodige medische verzorging toegankelijk is en zich enkel richt op het standpunt van de Armeense overheid, kan niet worden gevolgd. Vooreerst verwijst de bestreden beslissing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit blijkt dat de behandeling en opvolging voor de ziekte van verzoeker beschikbaar zijn in Armenië. Dit wordt geenszins betwist door verzoekers, doch zij menen dat dit geen voldoende onderzoek is naar de toegankelijkheid. Daargelaten de vraag of de vaststelling dat de behandeling en de opvolging voor de ziekte beschikbaar zijn, niet volstaan om de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst aan te tonen, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de verwerende partij zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de behandeling en de opvolging voor de ziekte van verzoeker beschikbaar zijn in Armenië, doch dat zij ook de financiële toegankelijkheid heeft onderzocht en dit rekening houdend met de concrete situatie van verzoekers. De bestreden beslissing verwijst geenszins enkel naar de algemene toestand in Armenië zoals door de Armeense overheid wordt voorgehouden. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar vaststellingen baseert op recente informatie van onafhankelijke instanties als Caritas International en de International Organisation for Migration, die werkzaam is in Armenië. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar deze informatie en ze is bovendien terug te vinden in het administratief dossier. Verzoekers zijn het echter niet eens met de door de verwerende partij gedane vaststellingen. Vooreerst betogen verzoekers dat de verwerende partij slechts gedeeltelijk het rapport van Caritas International Country Sheet citeert. Evenwel tonen verzoekers met dit betoog niet aan dat de vaststellingen van de verwerende partij hierdoor niet correct zouden zijn. Zij stellen dat de verwerende partij enkel verwijst naar wat in haar kraam past, doch geven nergens aan welke passages de verwerende partij dan wel had moeten vermelden of welke passages uit het rapport de bevindingen van de verwerende partij tegenspreken. Verder stellen verzoekers dat in het rapport van Caritas Country Sheet Armenia van januari 2010 weliswaar is aangegeven dat bepaalde verstrekking gratis zouden zijn maar deze gratis zorg enkel wordt aangeboden aan welbepaalde groepen en dat de meeste medische verstrekkingen ten volle te betalen zijn. Voor verzoekers heeft de verwerende partij onvoldoende nagegaan of verzoekers zouden behoren tot één van de groepen die gerechtigd zijn op gratis zorg. Verzoekers kunnen wel gevolgd worden waar zij stellen dat uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt of de verwerende partij heeft nagegaan of zij in aanmerking komen voor de gratis verzorging. Evenwel blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij zich niet beperkt

heeft tot de vaststelling dat verzoekers ziekte voorkomt op de lijst voor gratis zorgen, doch ook heeft onderzocht of verzoeker ook nog toegang zou hebben tot medische verzorging indien hij geen gratis beroep zou kunnen doen op deze zorgen. Zo wordt vermeld dat eerste verzoeker medisch gezien niet arbeidsongeschikt blijkt te zijn. Ook dit gegeven wordt op zich niet betwist door verzoekers. Tevens wijst de bestreden beslissing er ook op dat verzoekers beroep kunnen doen op de IOM die aan terugkeerders microkredieten verleent om een nieuw leven op te bouwen. Voorts wijst de bestreden beslissing er op dat verzoeker ook beroep zou kunnen doen op tijdelijke (financiële) hulp van zijn echtgenote en het feit dat verzoekers door de betaling van \$ 10.000 voor hun reis naar België niet blijken onbemiddeld te zijn, wat opnieuw door verzoekers niet wordt weerlegd. De motieven dienen niet als los van elkaar staande zinnen te worden gelezen doch als een samenhangend geheel. Uit het geheel van de motieven blijkt de beoordeling door de verwerende partij dat de behandeling en opvolging van verzoekers ziekte in zijn land van herkomst financieel toegankelijk zijn, niet kennelijk onredelijk te zijn.

Waar verzoekers verwerende partij verwijten enkel te verwijzen naar rapporten die het standpunt van de Armeense overheid zouden vertolken, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers zich als verweer enkel zelf beperken tot veronderstellingen en vage beweringen, die geen enkele steun vinden in stukken, noch in het administratief dossier. Verzoekers' vage beweringen volstaan niet om de motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, §§ 1 en 2 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen op welke wijze de bestreden beslissing de aangehaalde wettekst schendt, zodat dit middelenonderdeel onontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter staving van het middel voeren verzoekers aan hetgeen volgt:

“1. Eerste onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich in feite dan ook beperkt tot de opmerking dat de medische zorg in Armenië zou bestaan en dat deze volgens het officiële standpunt van de Armeense overheid ook toegankelijk zou zijn zonder dat de verwerende partij heeft nagegaan of deze toegankelijkheid ook wordt gewaarborgd en met volstreekte miskennis van het landenrapport van Caritas International van januari 2010 dat slechts gedeeltelijk wordt geciteerd, niet wordt overgenomen wat betreft de motivering aangaande de toegankelijkheid van de ziekenzorg in Armenië;

Dat meteen ook vaststaat dat de motivering niet als draagkrachtig kan worden beschouwd noch in feite noch in rechte;

Overwegende dat de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;”

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;

2. Tweede onderdeel: de beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid

Overwegende dat bovendien de motivering onvolledig en niet correct is, dat de administratie kennis neemt van het feit dat eerste vertoger lijdt aan een pathologie, een ziekte die an sich wordt beschouwd als zijnde een pathologie die aanleiding kan geven tot toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 maar dat vervolgens, om redenen eigen aan de ambtenaar dossierbehandelaar er slechts gedeeltelijk wordt geciteerd uit rapporten van caritatieve organisaties waar alleen wordt aangegeven dat een bepaald type gezondheidszorg bestaat maar niet dat deze gezondheidszorg ook toegankelijk zou zijn voor vertogers en dit in weerwil van het feit dat er wel de ganse sectie aangaande de toegankelijkheid van pagina 123 tot en met 146 wordt opgegeven in de motivering maar niet de correcte neerslag van het verslag van Caritas International:

Overwegende dat slechts gedeeltelijk citeren van rapporten louter en alleen omdat de rest van het citaat niet het kraam past van de verwerende partij getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid;

Dat minstens op deze grond de beslissing moet worden vernietigd;

Dat de bestreden beslissing dan ook werd genomen met schending van artikel 7 §1 en 2 van het K.B. van 17 mei 2007 alsook genomen met schending van de materiële motiveringsplicht waarnaar supra werd verwezen;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;"

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze "slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen". Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die niet minder streng is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name de evaluatie door de arts-adviseur van de medische elementen die voor eerste verzoeker werden aangehaald. Verder blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de nodige behandeling voor eerste verzoeker in Armenië beschikbaar is, dat eerste verzoeker kan reizen en er geen nood is aan mantelzorg. Voorts wordt in de bestreden beslissing de financiële toegankelijkheid onderzocht. De verwerende partij concludeert dat de aandoening van eerste verzoeker niet kan worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, daar er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst er op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekers van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Verzoekers bekritisieren de verschillende motieven waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

Opnieuw stellen verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissing beperkt is tot de opmerking dat de medische zorg in Armenië bestaat en dat deze volgens het officiële standpunt van de Armeense overheid ook toegankelijk is zonder dat de verwerende partij heeft nagegaan of deze toegankelijkheid gewaarborgd wordt. Wat dit betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel waaruit duidelijk blijkt dat de verwerende partij zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat de medische zorg in Armenië bestaat, doch ook de financiële toegankelijkheid heeft onderzocht, zonder zich hierbij uitsluitend te baseren op het officiële standpunt van de Armeense overheid.

Voorts halen verzoekers opnieuw aan dat de motivering van de bestreden beslissing een volstrekte miskennis is van het landenrapport van Caritas International, dat bovendien slechts gedeeltelijk wordt geciteerd. Ook hier kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Het is wel zo dat het landenrapport niet volledig wordt geciteerd, doch verzoekers geven nergens aan welke passages dan nog hadden moeten vermeld worden. Hoe dan ook tonen zij niet aan dat de geciteerde passages niet correct zijn en aldus een miskennis inhouden van het landenrapport. Zoals aangegeven bij de bespreking van het eerste middel kunnen verzoekers wel gevolgd worden waar zij stellen dat nergens uit blijkt of de verwerende partij heeft onderzocht of zij tot de groep behoren die in aanmerking komen voor de gratis zorgen, maar betekent dit op zich niet dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd, daar de verwerende partij hoe dan ook heeft onderzocht of de behandeling en opvolging van de ziekte van verzoeker nog altijd financieel toegankelijk zouden zijn indien er geen gratis verzorging is. De motieven waarbij de verwerende partij concludeert dat de behandeling en opvolging financieel toegankelijk zijn, zelfs als er geen sprake is van gratis verzorging, worden geenszins bekritiseerd door verzoekers. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Vervolgens voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht doordat de bestreden beslissing slechts gedeeltelijk citeert uit rapporten en de passages die niet overeenstemmen met het standpunt van de verwerende partij er niet zijn in opgenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te

bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing onder verwijzing naar het rapport van Caritas Country Sheet Armenia van januari 2010 weliswaar aangeeft dat de aandoening van eerste verzoeker opgenomen is op de lijst voor gratis zorgen, maar ook dat werd onderzocht of eerste verzoeker ook nog toegang zou hebben tot medische verzorging indien hij geen gratis beroep zou kunnen doen op deze zorgen, aangezien noch artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch artikel 3 van het EVRM in het kader van het toegankelijkheidsonderzoek vereisen dat de toegang tot de medische zorg gratis zou zijn. Het louter opmerken door verzoekers dat de verwerende partij enkel die informatie uit het landenrapport van Caritas aanwendt die in haar kraam past, zonder daarbij aan te geven op welke wijze de verwerende partij relevante informatie in het licht van de toepasselijke wetgeving niet zou hebben aangewend, kan op zich niet volstaan om een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk te maken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Zoals blijkt uit voormelde bespreking tonen verzoekers niet aan dat de feitelijke vaststellingen van verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU